

ABSZURDISZTÁN

Avagy
HAVEROCK, BULK, HALLÉ

Stanley Steel

Stanley Steel: Abszurdisztán

Stanley Steel
Abszurdisztán
Avagy: Haverock, bulik, hanta
(Részlet)
(utópikus sci-fi satíra)

(Részlet)

Merlin Books

Stanley Steel:
Abszurdisztán
Avagy: Haverock, bulik, hanta

© Stanley Steel: 2009.
Abszurdisztán-Alsó

Kiadja a Merlin Books Kft.

A kiadásért felel a Kft. ügyvezető igazgatója
A borítón látható festményért Szűcs István hibáztatható.

ISBN: 978-615-5082-31-3

Figyelem!

A regény pusztán a képzelet szüleménye! A benne szereplő gondosan kimunkált karakterek, a helyszínek, a történések, tárgyak a határtalan írói képzelet végtermékei, ergo, minden hasonlóság valós, élő személyekkel, tárgyakkal, helyszínekkel, történésekkel csakis a vakvéletlen műve lehet.

„A kommunistánál kártékonyabb és veszélyesebb embertípust még nem produkált a történelem. Cinizmusuk, szemtelenségük, hataloméhességük, gátlástalanságuk, rombolási hajlamuk, kultúra- és szellemellenességük elképzelhetetlen minden más normális, azaz nem kommunista ember számára. A kommunista nem ismeri a szégyent, az emberi méltóságot, és fogalma sincs arról, amit a keresztény etika így nevez: lelkiismeret. A kommunista eltorzult lélek. Egészséges szellemű európai ember nem lehet kommunista! Nincs olyan vastag bőrt igénylő hazugság, amit egy kommunista szemrebbenés nélkül ki ne mondana...”

Alekszandr Szolzsenyicin

1. Égből pottyant látogató

Mindig is hangoztattam, hogy az újságíró élete tele van meglepetésekkel. De azért vannak dolgok, amelyekre még mi sem lehetünk felkészülve. A szakmában eltöltött nem kevés idő megtanított arra, hogy „az ember tervez, de a főszerkesztő úgyis átszervez” mondás igazságán és állandó bekövetkeztén már soha ne lepődjek meg túlságosan.

De kivételek azért mindig akadtak...

Mint ahogy most is ez történt.

Éppen arra készültem azon a szép hétvégén, illetve előtte egy nappal, hogy egy kis pihenéssel és ejtőzéssel fogom feltölteni lemerülőfélben lévő szervezetemet. Már lefoglaltam a festői hegyvidéki kis falucskában a szállást, ráadásul szemrevaló barátnőm is szabaddá tette magát, úgyhogy látszólag már semmi és senki nem akadályozhatott meg bennünket abban, hogy egy remek hétvégét töltsünk el a természet lágy ölén, távol a civilizációtól és hőn szeretett rovatvezetőmtől.

A mobilomat azonban szokás szerint elfelejtettem kikapcsolni. Illetve, már megint bekapcsolva felejtettem. Ez a két dolog nem ugyanaz, mert a mobil kikapcsolása egy újságírónál a lapkészítési rendszerből való teljes kikapcsolást is jelenti egyben. Az ilyesmiért előfordult már, hogy fejek hullottak, tehát egy valamirevaló firkász szándékosan soha nem kapcsolhatta ki a telefonját.

De véletlenül... bármikor.

És hát azok a fránya akkumulátorok is lemerülhetnek időnként, úgyhogy, ha egy tollforgató egy kis magánéletre vágyott, akkor általában véletlenül ki szokta kapcsolni a telefonját. Én is csináltam már ilyet, és most is erre készültem. Füttyörészve, a gondolattól, hogy most szépen ki fogok lépni a rendszerből, és elérhetelen leszek, akárcsak Robinson a szigetén, remek hangulatba kerülve, előkotor-tam a zsebemből a mobilt. A nap hétágra sütött, az égen

báránfelhők bégettek, langy szellő fújdogált. A hangulatom idilli volt. Elvigyorodtam, mert az elégedettség csak úgy áradt szét a testemben.

A ház előtt álltam, a kocsim mellett. Épp most fejeztem be a porszívózást és a mosást, mert jó szokásom volt mindig saját kezűleg, kívül és belül kitakarítani a járgányt, mielőtt bármilyen kiruccanásra indultam volna. A kertvárosi utcában a délelőtti órákban általában egy lélek sem járt. Alvóváros volt ez a környék, reggel elmentek dolgozni az emberek, és csak délután vagy estefelé jöttek haza, miután begyűjtötték a gyerekeket az óvodából, az iskolából és elintézték a napi bevásárlást. Ez idő tájt a kutya sem volt itthon, azaz, éppenhogy a kutyák itthon voltak. Most is vad ugatás kezdődött, mert a gyűlölt bringás ellenség száguldott el a kerítések előtt. Gyorsan és elkaphatatlanul. Megvadult négy lábúak vad ugatásától lett hangos az utca, némelyik fenevad, egyikkel sem szerettem volna közelebbi kapcsolatba kerülni, még a kerítésnek is nekiugrott. De az ellenség most taktikát változtatott, a járdáról kikerekedett az útra. A kutyák ugatása még mindig hangosnak tűnt, de már nem volt annyira eszeveszett.

Felnéztem, és a vidáman kerekező postás fiút láttam közeledni, aki már messziről integetett, hogy nem, most nincs semmiféle levelem. Elvigyorodtam, mert vágytam már egy kis nyugalomra, csekkek, számlák, banki kivonatot, újságok és mindenféle levelek nélküli napokra. Az ujjam már a telefon kikapcsoló gombján volt, amikor a fránya készülék váratlanul megszólalt. Mivel egyáltalán nem számítottam rá, hogy csörögni kezd, ijedtemben kis híján eldobtam a kezemből azt a vacakot.

- No? Kia? - kérdeztem fennhangon, picit idegesen, miközben elolvastam a gyártmányát is egyúttal. Rejtett szám volt a hívó, úgyhogy rosszat sejtettem.

- Te vagy az, Stanley? - kérdezte a főszerkesztő.

- Igen, főnök - feleltem némi idegességgel a hangomban. A rossz előérzet úgy telepedett rám, mint ahogy a közeli nagyvárosra szokott a szmog.

- Volna itt egy kis meló a számodra - folytatta a főnök cseverésző hangnemben. Ez volt a legrosszabb. Már éreztem a vesztem. Az ilyesmi általában azt jelentette nála, hogy rendkívüli helyzet van, és a szabadnapjaimon is dolgoznom kell. Meglepődtem, hogy miért éppen ő telefonál, hiszen ezt normális esetben a rovatvezetőm is megtehetette volna. De a mozaik kezdett lassan összeállni. Szinte előre tudtam, hogy mire akar rávenni.

- Jaj, főnök, már a szállást is lefoglaltam a hétvégére... És a barátnóm...

- Stanley, drága barátom, nincs rajtad kívül senki, akit erre a melóra kiküldhetnék. Rajtad kívül senki sem beszél ennyire tökéletesen angolul...

- Mondjuk, ez igaz... - húztam ki magam. - Miről van szó, főnök? - kérdeztem rezignáltan, mert tudtam, hogy mi következik. Az intuícióm gyerekkorom óta hihetetlenül jól működött. Gyakran megéreztem dolgokat előre. Eszembe jutott az az eset, amikor hamarabb indultam el a táblához felelni, mint hogy a tanár kimondta volna a nevemet. Mivel az utolsó padban ültem, csak a tanár lepődött meg, az osztálytársaim nem, mert ők nem látták, hogy én előre megéreztem, hogy most jön az elkerülhetetlen...

- Most kaptuk az infót, hogy holnap újraindítják azt a bazi nagy részecskegyorsítót Svájcban. Már hetek óta tervezik, de most végre minden összeállt. A legutóbbi alkalommal is ott voltál, tudod már, hogy nagyjából mi várható. A reptéren vár a jegyed, máris indulj. Remélem, máris össze vagy csomagolva!

Nem volt mit tagadni. Tényleg össze voltam csomagolva, igaz a poggyász más jellegű volt, hiszen más holmit visz az ember egy hétvégi autós kiruccanásra és megint mást egy hivatalos kiküldetésre. Kissé csalódottan bontottam a vonalat. A telefont, mintha a szerencsétlen készülék tehetett volna mindenről, dühösen behajítottam az anyósülésre.

- A francba! - morogtam az orrom alatt, és megcsóváltam a fejemet. A hétvégi örömök pillanatok alatt füstbe ment terv jelleget öltöttek. A főnöknek nem lehetett nemet

mondani, hiszen végtére is ezért kaptam a nem kevés fizetésemért, hogy bármikor és bárhol bevethető legyek. Főmunkatárs voltam, és tudtam, hogy mi a kötelességem. Lehervadt hangulatban visszakullogtam a házba. Magamban morogva, mint egy harapós kutya, átrendeztem a csomagokat, felvettem az öltönyt, a radióuj cipőmet, még nyakkendőt is kötöttem, magamhoz vettem a telefontöltőt és a laptopot. A csomagtartóba behajítottam a kézipoggyászt, kocsiba pattantam, és máris robogtam a reptérre.

Útközben még szakítottam a barátnőmmel. Rövid, de kellemetlen beszélgetés volt. Igen, ismét bebizonyosodott, hogy a nők mennyire nehezen viselik az újságíró pasikat. Valahol meg lehetett őket is érteni, hiszen az életünk teljesen kiszámíthatatlan volt, nem lehetett velünk elmenni egy vacak hétvégére sem, állandóan ígégettünk, de soha semmit sem tartottunk meg. Fél életünket a szerkesztőségben töltöttük, a másik felét a helyszíneken, a harmadikat pedig alvással. Ebből is látható, hogy mindeközben állandó késésben is voltunk, hiszen másfél életnyi időre lett volna szükségünk ennyiféle dolog elintézésére. Úgyhogy, rájuk, a nőkre, életünk értelmeire már nem maradt időnk. Mindezek az érvek olyannyira igazak voltak, hogy vitatkozni sem volt kedvem. A nő helyes volt, szép is, kellemes társaság, de nem éreztem úgy, hogy ha elhagy, akkor vége lenne az életemnek. Ha már az első próbán sem megy át, kár a többit erőltetni – gondoltam. Csendes beletörődéssel vettem tudomásul, hogy minden átmenet nélkül ismét szingli lettem.

Kissé rosszkedvűen, a gyorsan ugró hétvége, a barátnő elvesztése miatti bánatos hangulat miatt picit depisre nyomódva, becsekkoltam a reptéren. Elfoglaltam a helyemet, és egy futó pillantást vettem a gép szárnyára. Próbáltam nem gondolni arra a kellemetlen tényre, hogy ez a szárny, akárcsak a másik, most csurig van töltve kerozinnal, ami ha kigyullad, akkor szinte nem is lehet eloltani.

Gyerekkorom óta betegesen féltem a repüléstől, de sajnos az élet úgy hozta, hogy időnként muszáj volt erre a nagyon biztonságos közlekedési eszközre felülnöm. Minden ismerősöm és barátom, aki csak tudott a fóbiámról, igyekezett ezzel a dumával megnyugtatni, és csodás statisztikákkal bizonyítani, hogy a repülőgépek korunk legbiztonságosabb közlekedési eszközei, tele vannak szuper elektronikai berendezésekkel, amelyeket minimum háromszorosan túlbiztosítanak, úgyhogy a repülőgépek csak a legritkább esetben zuhannak le. Ilyenkor szoktam azzal érvelni, hogy mi van akkor, ha egy ilyen „legritkább esetben” én is rajta leszek egy gépen, de senki sem szokott komolyan venni. Legjobb cimboráim is azzal viccelődtek, hogy kizárt dolog, hogy pont én zuhanjak le, hiszen ritka nagy marha vagyok, az ilyeneknek pedig szinte mindig állati nagy mázlijuk van.

- A sok ökör! - motyogtam magam elé, és idegesen rágtam a körmömet minden repülés előtt.

- Mondott valamit, fiatalember? - kérdezte az idős hölgy, aki mellettem ült, és úgy kapaszkodott a biztonsági övbe, mintha az élete múlt volna rajta.

- Á, semmit - legyintettem. - Picit tartok a repüléstől, de tudom, hogy ez csak ostobaság...

- Ne higgye, fiatalember! - nézett rám kissé eszelős tekintettel a hölgy. - A baj sosem úgy érkezik, hogy előtte bekopogtatna. Én már háromszor zuhantam le. Mindig ilyen kedves fiatalemberek mellett ültem, nyugodjanak békében szegények, de Isten úgy akarta, hogy én túléljem mindegyik katasztrófát.

- Háromszor zuhant le? - hebegtem nagy szemeket meresztve. Valószínűleg igen sápadt is lehettem, mert az idős hölgy aggódva nézett rám.

- Ne féljen a repüléstől, fiatalember! Régi bölcsesség, hogy ami egyszer felrepül, az előbb-utóbb le is jön onnan... Mindannyian Isten kezében vagyunk. A sorsunkat nem kerülhetjük el. Ha meg kell halnunk, a földön is értünk jön a kaszás.

- Csókolom a kezét, ne tessék engem riogatni - könyörögtem a néninek halálra váltan.

- Először fiatal koromban, a háború után nem sokkal zuhantam le. Az még légszavaros gép volt, de a pilóták ügyesek voltak, és lehozták, pedig a felszállás után nem sokkal leálltak a motorok. Nagyon ügyes fiúk voltak. Milyen kár értük! Ha nem égnek bent a pilótafülkében, biztosan valami kitüntetést is kaptak volna...

- Kérem... - könyörögtem elhaló hangon, de hiába, mert a néninek el kellett mesélnie szörnyű repülési élményeit valakinek. Fájdalom, az a valaki most én voltam.

- Másodszor és harmadszor is Dél-Amerikában zuhantam le - folytatta elmerengve az idős hölgy, miközben a kezében gyűrögette a kis retiküljét. - Nagy szerencsém lehetett, mert mindkét alkalommal ott voltam a kéttucatnyi túlélő között. Istenem, akkora tüzet, mint a második balesetnél volt! Ha száz évig élek, akkor sem fogom elfelejteni. Vagy ha most nem zuhanunk le... Hm... Mintha ma történt volna, annyira előttem van minden. Még az erdő is kigyulladt. Most is azt mondom, hogy isteni szerencsénk volt, hogy kisebb zúzódásokkal megúsztuk. A harmadik alkalommal, amikor a gép leszakadt farkában ültünk, és egy folyóba zuhanva éltük túl néhányan a katasztrófát, meg is fogadtam, hogy nem ülök többet repülőgépre, de most muszáj megszegnem a fogadalmamat. A lányom kint él Svájcban, eltört a lába, sürgősen ki kell menjek hozzá. Igen, hihi, ez is egy kis légi baleset... Sárkányrepülők a drágám, mert imád repülni. Hogy kitől örökölte a repülési szenvedélyét, én nem tudom... Az apjától nem hiszem, mert ő még a születése előtt két évvel meghalt...

Szólni sem tudtam, csak üveges tekintettel meredtem a nénire, akinek be nem állt a szája, és csak mondta, mondta, hogy alig győztem hallgatni.

- Tudja, fiatalember, az én koromban már nem gondolhatok a vezetésre, a reflexeim és a látásom sem a régi már. Ah, lehet, hogy ostobaságot csinálok... Pedig még a jósnőm is kivetette a kártyából, hogy ne üljek soha többé repülőgépre, mert nem lesz többé szerencsém.

- Igen, szerintem is nagy hiba volt... Főleg pedig nem erre a gépre kellett volna felülnie... - leheltem, de nem tudtam kibontakozni, mert a néni leintett és folytatta.

- De igazából nem hiszek a jóslatokban. A legtöbb ostobaság! Szerintem az emberek maguk alakítják a sorsukat és bolond az, aki valami eleve elrendelt dologban hisz, ahelyett, hogy élné inkább a saját életét.

- Ebben egyetértünk - néztem hálás tekintettel a hölgyre, mert rettentő módon örültem, hogy végre sikerült témát váltanunk és elkanyarodhatunk a légi katasztrófák egyáltalán nem kellemes témakörétől egy lazább területre.

De csalódnom kellett, mert útitársam még nem fejezte be a kínzásomat...

- A férjem is odaveszett szegény, a harmadik alkalommal... Pedig milyen fess ember volt! - A hölgy végigmért a szemüvege mögül, majd meglepetten jegyezte meg.

- Nahát, micsoda véletlen! Egészen hasonlított magára. Csak neki kis bajuszkája volt. De még a szeme színe is pont olyan volt, mint a magáé! Amikor azonosítottam szegénykémnek a holttestét, még akkor is olyan szép színe volt... Szinte még most is magam előtt látom...

- Hát ennek nagyon örülök... Öööö.... Mármint a hasonlóságnak... - köhintettem kissé zavarodottan, és nem tudtam, hogy most mit is kellene mondanom.

- A prosztaája miatt halt meg szegény - mondta útitársam minden átmenet nélkül. A néni elérzékenyült és a könnyeit törölgette.

- Ö... nem azt tetszett mondani, hogy a harmadik légi katasztrófában vesztette el szegényt? - kérdeztem rekedten.

- Ó, de igen! Hát pont ezt mesélem! - folytatta szemrehányó hangon. - Szóval, szegény férjem... Folyton ki kellett mennie pisilni. A hátsó WC-ben éppen volt valaki, úgyhogy neki előre kellett mennie. A gépnek az a része a katasztrófa során letörött, aki ott volt vagy kizuhant vagy szénné égett, senki sem élte túl a katasztrófát. - A néni hatalmas, nagy fehér zsebkendőt vett elő, és teletrombitálta a könnyeivel. Na jó, hát nem a könnyeivel, de tényleg teletrombitálta.

- Igazán sajnálom... - suttogtam elhaló hangon, és arra gondoltam, hogy milyen kár, hogy nem végrendelkeztem. Éppen azon morfondíroztam, hogy mekkora nagy ökörvoltam, hogy nem kocsival indultam útnak, amikor a gép váratlanul nekilódult.

Most már tényleg nem lehetett kiszállni!

Életemmel számot vetve, minden mindegy alapon, buzgón imádkoztam. Igen, ilyenkor a felszállásnál mindig mélyen vallásos lettem. Mert mi van, ha a tudományos feltételezésekkel ellentétben mégis van pokol?

A gép meredeken emelkedni kezdett a kifutópálya szélén. Legnagyobb meglepetésemre idős útitársnőm egészen extázisba jött a rendkívüli sebességélménytől, és hangosan sikongatni kezdett, mint a gyerekek a hullámvasúton.

Igyekeztem összehúzni magam, és reméltem, láthatatlanná is tudok válni. De ha arra nem is voltam képes, bíztam benne, azért egyértelműen kiderült a rajtunk röhögők számára, hogy nem tartozom a nénihez, hanem csak egy ártatlan vadidegen vagyok. Kinéztem az ablakon, és üveges, fókuszálatlan tekintettel bámultam előre.

A gép egy ideig meredeken emelkedett, miközben úgy éreztem, hogy egyre jobban az ülésbe préselődök. Éppen azon gondolkodtam, hogy talán már nemsokára vége lesz a felszállási fázisnak, amely a legveszélyesebb az egész repülésben. Hiszen a pilótának, bármiféle probléma is adódik, magasságra és sebességre van szüksége ahhoz, hogy urrá

legyen minden bekövetkező váratlan eseményen. A földhöz közel, egy ekkora nagy, otromba, kerozinnal töltött fémszörnyetegnek nem sok esélye lehet a manőverezésre.

Épp itt tartottam gondolataimban, amikor a repülőgép váratlanul, még mindig a szinte függőleges emelkedés közben, zuhanni kezdett – hátrafelé. Rövid ideig tartott, talán csak száz métert hullhattunk vissza, de az utasok nagy részében bennakadt a levegő, az érzékenyebb idegrendszerűek, ide tartoztam én is, önkéntelenül felkiáltottunk meglepetésünkben és rémületünkben. De még mielőtt bárki is ténylegesen halálra rémülhetett volna, a gép ismét emelkedni kezdett. Miután elérte az utazási magasságot, és a pilóta elmagyarázta, hogy miféle repülési anomálián vagyunk túl, a hátunk mögött csoportosuló olasz turisták, lehettek vagy kéttucatnyian, hangos ováció és „bravó, bravó!” kiáltások közepette megtapsolták és megéljenzették a kapitányt.

Ezenkívül az egész utazás során semmi érdemleges nem történt. A gép – Istennek és a kapitánynak hála – minden gond nélkül elrepült Svájcba. Idős útitársnőm szerencsére nem beszélt többet a túlélte légi katasztrófák szörnyű emlékeiről, hanem mély álomba szenderült. Igen, ennek az is oka lehetett talán, hogy – nem minden hátsó szándék nélkül – rendeltem neki gyors egymásutánban két konyakot, amitől a néni még gyorsabb ütemben bedobta a szunyát. A horkolása sokkalta kevésbé zavart, mint a szövege.

Néhány újabb óra múlva, még aznap délután, miután a biztonsági személyzet többször is ellenőrizte az akkreditációmat, megnéztem a nagy és abszolút veszélytelen gépezetet, illetve szerintem csak annyit, amennyit megengedtek, hogy mi, újságírók is megpillantsunk belőle. A beindításnál nem lehattunk ott, de mindent elmeséltek, hogy majd ma éjszaka mit és hogyan fognak csinálni. Ismételten biztosítottak mindannyiunkat, hogy az újraindításnál megint nem lesz sem kisebb, sem nagyobb atomrobbanás, téridő-elferdülés és a világvége is elmarad. Egy bolgár

újságírónőt is biztosítottak affelől, hogy nem fog itt semmi-féle fekete lyuk keletkezni, így az a Földet sem nyeli majd el természetesen.

Újabb néhány óra elteltével már egy remek kiskocsmában vacsoráztam. Kevéssel korábban megírtam a laptopon a cikket, sőt el is küldtem a neten keresztül. Személyesen beszéltem a főszerkesztővel is, aki elégedett volt az anyaggal. Bár egy picit hosszúnak tartotta, de megnyugtató volt, hogy majd a napi szerkesztő meg fogja húzni avatott kezeivel. Ettől kicsit tartottam, mert ezek a meghúzások már néhányszor komoly értelmi zavarokat eredményeztek gondosan fogalmazott írásműveimben. Feltétlenül reméltem, hogy ezúttal lesz benne néhány értelmes mondat is, és nem csak egy hosszabb képaláírásért utaztattak ki engem ide. Végül, de egyáltalán nem utolsósorban, hogy nem csak ezért szúrták el a hétvégémet, nem is beszélve az emiatt múlt időbe helyezett, formás fenekű barátnőről.

Optimizmusom azonban ismét visszatért, amikor a szállodai folyosón megláttam a nagyon tehetséges bolgár újságírónőt. Mit tesz Isten, a szomszéd szobában lakott. Miután felvettem neki, hogy nem gondolja-e ő is úgy, hogy nekünk kelet-európaiaknak össze kellene tartanunk, és ezt az összetartást egy remek vacsora keretében talán aprólékosabban is meg kellene beszélnünk, persze csak szigorúan szakmai alapon, úgy esett, hogy elugrottunk egy közeli kiskocsmába.

Végre lazíthattam egy picit. Eszembe jutott a volt barátnóm, de elhessegettem a gondolatot, és igyekeztem a jelenre összpontosítani a figyelmemet. Miközben azon morfondíroztam, hogy vajon a kutyaharapás ellen tényleg a legjobb gyógymód-e a szőre, a kolléganő remek adottságait vizslattam. A hölgyet Irinának hívták, Szófiából jött, és egy országos lapnak dolgozott, akárcsak én. Kellemes társaság volt, nagyon szépen beszélt angolul, és volt humora is, amit én mindig is nagyra értékeltem.

A részecskegyorsító is szóba került persze. Irina azt fejtegette, nehogy azt higgyem, hogy egy ilyen szerkezet beindításakor nem léphetnek fel előre nem várt események. Mint mondta, gondoljak csak a mikrohullámú sütő fedezésére. Teljesen véletlenül, valami isten háta mögötti radarállomáson, egy tiszt észrevette, hogy az asztalon felejtett tábla csoki felmelegedett és szétfolyt a mikrohullámú sugárzás következtében. Senki sem gondolta volna akkor, hogy a radarsugarak melléktermékeként valami mást is fel fognanak fedezni. Mégis így történt.

Nem tulajdonítottam nagy jelentőséget annak, amit mondott, férfiasan be kell vallanom, hogy sokkal jobban lefoglalta a figyelmemet a hölgy merész, sőt egyenesen vakmerő deklarációja. Kellemesen elcsevegtünk vacsora közben, sokat nevettünk és egyre vidámabb hangulatba kerültünk. A sörözgetés közben éppen azon nevetgéltem, hogy mi történne, ha most tényleg meghasadnának a söratomok, mint ahogy az a remek humorfilmbern, *Az ifjú Einstein kalandjaiban* annyiszor szóba került, amikor váratlanul nagyon furán kezdtem magam érezni.

Először arra gondoltam, hogy minek iszik az, aki nem bírja, de eszembe ötlött, hogy egy pohár sör nem üthet ki vacsora után egy kilencvenkilós embert. Főleg pedig engem nem, aki évtizedek óta rendszeresen gyakoroltam a súlyemelést. Amikor mindez végigszaladt az agyamon, idegesség lett rajtam urrá. Belenéztem a pohár fenekére. Na nem úgy, hanem szó szerint. Elállt a lélegzetem. Valami folyékony dolog kavargott benne, és olyan fénylőn ragyogott, mintha reflektorral világítottak volna a szemembe. Bizarr volt az egész, és ugyanakkor felettébb rémisztő is. Fogalmam sem volt, hogy ez mi lehet, de a fél életemet feltettem volna rá, hogy nem a sör volt. Felnéztem, mert éppen valamit akartam mondani bolgár kollégánomnak. Most, hogy visszagondolok rá, szerintem olyasmit, hogy: segítség!!! De nem voltam képes egy árva hangot sem kipréselni magamból. Ennek az volt az oka, hogy annyira megdöbbsentem, hogy nem jött ki hang a torkomon. A követke-

zó másodpercben a bolgár kolléganő eltűnt. Mint ahogy a kocsmá is körülöttem köddé vált, szinte úgy hullott szét, mint az összerakott puzzle, amelyet ismét alkotóelemeire szednek szét. Az emberekkel, a zajos vendégekkel, a tölgyfapulttal, az asztalokkal, a székekkel és a kövér pincérrel együtt eltűnt minden.

Még átfutott az agyamon, hogy ilyen nincs. Pánikba akartam esni, mert éreztem, hogy egy láthatatlan erő úgy beszippant, mint a porszívó szokta a hangyákat. Kiáltani akartam, de nem sikerült egy árva hangot sem kipréselni a torkomon. A döbbenettől csak hörögtem. A kezemre néztem, és elképedve láttam, hogy a benne szorongatott pohárral együtt a karom is egyre gyorsabban fénylő, áttetsző energiaplazmává változik.

A következő pillanatban iszonytató forróságot tapasztaltam, majd éreztem, hogy zuhanok. A pohár már nem volt a kezemben, útközben kiejthettem, de ettől függetlenül úgy ordítottam, mint a fába szorult féreg.

Nem, nem a sör hiányzott!

Hanem a talaj a lábam alól!

Úgy pörögtem, mint akinek ez a dolga. De nekem nem ez volt, úgyhogy most már torkom szakadtából üvöltöttem. Rettenetesen féltem, és fogalmam sem volt róla, hogy mi történhetett velem. Úgy rémlett, már percek óta zuhanok, ám mindez valójában nem lehetett több egy fél másodpercnél. A zuhanás élménye szörnyű volt, akár a legborzasztóbb rémálom, amiből nem lehet felébredni.

Ám a megérkezés sem mutatkozott kellemesebbnek.

Valami nem várt és sokkhatásként jelentkező vakító fényesség hasított a retinámba. Nem jöttem rá azonnal, hogy ez a Nap, mert amikor belepillantottam, átmenetileg megvakultam. Éreztem, puhára pottyanok. Nagyot puffantam, valami nyekkent egyet, és egy határozott recsenést is hallottam. Fájdalom hasított az ülepembe, ugyanis fenékre estem. Még nem sejtettem, hogy valami másra is, amiből még óriási nagy bajom lesz. Egy percig azt sem tudtam, hol va-

gyok. Heveny halálfélelmem nem múlt el, bár az a remek körülmény, hogy élek, némileg csökkentette kétszázás pulzusomat.

Kinyitottam a szemem. Behunytam, majd ismét kinyitottam. Megint kétségeim támadtak, hogy most meghaltam vagy csak elájultam. Kétségbeesetten küzdöttem, mert élni akartam. Minden erőmmel kapaszkodtam a tudatomba. A világ forgott körülöttem, hányinger kerülgetett. Kényszerítettem magam, hogy ne dobjam ki a taccsot. Megpróbáltam feltápáskodni. Úgy tűnt, minden erőm elszállt, és úgy éreztem magam, mint a százéves dédmamám, amikor annak idején nem volt a kezében a járókerete, és anélkül már képtelen volt felállni. A látásom időközben lassan visszatért, de még mindig főként sárga színben pompázott minden.

Dörgöltem a szememet, pislogtam, de látásom még percekig nem volt a régi. Amikor megint látni kezdtem, megdöbbenve tapasztaltam, hogy egy tisztáson vagyok. Körülöttem fák magasodtak, közvetlenül mellettem egy hatalmas nagy diófa állt. Az ég kék volt, báránnyelűk vonultak el szépen lassan fölöttem. Ha kedvem lett volna, akár meg is számolhattam volna őket.

De most nem volt kedvem ilyesmihez. Az egész szituáció minden volt, csak nem idillikus.

Még mindig rémülten, torkomban dobogó szívvel, lassan feltápáskodtam. El sem tudtam képzelni, hogy mi történhetett. A zakóm olyan gyűrött lett, mintha a kutya szájából rángatták volna ki. Az ujját önkéntelen mozdulattal leporoltam. A kezem csupa vér lett. Nem túlzok, ha azt állítom, hogy rettentő pánikba estem. Mivel minden porcikám örületesen fáj, és úgy éreztem magam, mint akit alaposan összeverték, esetleg kerékbe is törtek, logikus volt a feltételezés, hogy szörnyű sérüléseim valamelyikéből ömölhet a vér, így nyilván ettől lett véres a kezem.

Akkor még nem tudtam, hogy ez nem a saját vérem.

Állatira nem az volt!

Még mindig kissé szédelegtem, a világ továbbra is forgott körülöttem. Mégis felálltam. A lábam úgy remegett, hogy alig voltam képes megállni rajta. Imbolygó alakok közeledtek felém. Először logikus módon arra gondoltam, hogy az alakok imbolyognak, de aztán rá kellett döbbennem, hogy én imbolygok.

Felemeltem a kezem, kiáltani akartam, mert a látványt képtelen voltam feldolgozni, de csak furcsa, hörgő hangot tudtam kipréselni magamból.

Utána elájultam. Úgy csuklottam össze, akár a colstok.